

Sygn. akt IV CSK 390/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa [...] A. [...] w S.
przeciwko Przedsiębiorstwu [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt VII Ga [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę
1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację powoda [...] A. spółki jawnej [...] w S. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 października 2013 r., którym po połączeniu trzech spraw do wspólnego rozpoznania, obok umorzenia postępowania w części, w pozostałej części powództwo zostało oddalone, z zasądzeniem kosztów na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa [...] spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. W sprawie ustalono, że strony zawarły umowę o roboty budowlane, które zostały zakończone po terminie, wskutek czego Sąd uznał, że pozwany skutecznie potrącił z wynagrodzenia należnego powodowi karę umowną i w rezultacie dochodzona pozwem kwota została skompensowana zarzutem potrącenia. Oddalając apelację Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne, uznając niektóre błędy za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy, podobnie jak zasadne niektóre zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie wpłynęły na ostatecznie prawidłowe rozstrzygnięcie.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 2, art. 386 § 4 i art. 385 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 6 k.c. i art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 484 § 1 k.c. przez bezzasadne zwolnienie pozwanego z obowiązku wykazania nieterminowej realizacji przez powoda umówionych robót; art. 484 § 2 k.c. przez przyjęcie, że powód wykonał prace po terminie; art. 498 § 1 i 2 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonych częściach oraz wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie po uchyleniu zaskarżonego wyroku zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i zasądzenie żądanych kwot, a także zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przepis ten uzależnia przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania od wykazania w drodze wyvodu prawniczego, że została spełniona przynajmniej jedna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Chodzi o występujące w sprawie zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia, a mające znaczenie w rozpoznawanej sprawie, bądź o potrzebę wykładni konkretnych przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź o nieważność postępowania, bądź wreszcie o sytuację, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej pełnomocnik strony powodowej wskazał na szereg okoliczności, które jego zdaniem mają przemawiać za rozpoznaniem skargi, przy czym nie powołał się na żadną z przytoczonych podstaw, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Także pod kątem wystąpienia takiej podstawy nie uzasadnił swojego wniosku, nie spełniając przez to należycie obowiązku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Można się domyśleć, że wnosząc o przyjęcie skargi pełnomocnikowi skarżących chodziło o czwartą podstawę, o której stanowi art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy uważa, iż skarga jest oczywiście uzasadniona. Można to wywieść z obszernego uzasadnienia wniosku, które to uzasadnienie zaczyna się od zarzucenia zaskarżonemu wyrokowi oczywistego naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. Jest to przepis umożliwiający sądowi drugiej instancji uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Oczywiste naruszenie tego przepisu przez jego niezastosowanie upatruje powodowa Spółka w rozpoznaniu wniosku o miarkowanie kary umownej dopiero w postępowaniu apelacyjnym, przez co skarżąca została pozbawiona jednej instancji sądowej. Do tego wszakże uprawnia postępowanie przed sądem drugiej instancji i gdyby rozpoznanie wniosku nastąpiło po myśli strony powodowej, to nie zarzucałaby ona zaskarżonemu wyrokowi naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. Innymi słowy, w podanym zakresie z pewnością nie nastąpiło oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej i spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. To samo można odnieść do pozostałej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, gdzie kwestionowane są ustalenia faktyczne i ocena dowodów dokonana przez

Sądy w toku instancji, a co nie może być w ogóle podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest od dawna stanowisko, co oznacza oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej i że wadliwość orzeczenia sądu drugiej instancji ma być widoczna od razu, na pierwszy rzut oka, a naruszenie przepisów prawa rażące, nie wymagające szczegółowych analiz prawnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.). Z uzasadnienia wniosku pełnomocnika skarżących w niniejszej sprawie o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nic takiego nie wynika. Postępowanie przed Sądem Najwyższym wywołane skargą kasacyjną ma charakter nadzwyczajny, dotyczy prawomocnego orzeczenia sądowego i nie stanowi trzeciej instancji sądowej.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]